

บทที่ 1

บทนำ

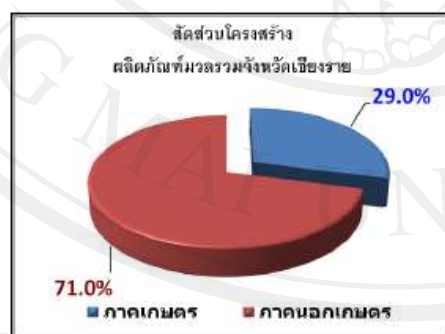
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

จากการร่วมมือเขตการค้าเสรี (FTA) เพื่อสร้างพันธมิตรด้านเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศสมาชิกโดยมีจุดประสงค์เพื่อลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างกันให้น้อยที่สุด ทำให้เกิดการค้าแบบเสรีระหว่างกัน ซึ่งผลกระทบของการจัดทำเขตการค้าเสรีต่อประเทศไทยนั้นให้ประโยชน์และโอกาสมากมายในการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ ในมุมมองของผู้บริโภค นั้นนับว่าเป็นโอกาสอันดีในการเปิดเสรีการค้าทำให้ภาษีนำเข้าลดลงเป็นผลให้ราคาสินค้านำเข้าถูกลง ถือเป็นการเพิ่มกำลังซื้อของประชาชนทางอ้อม ทำให้มีการนำเข้าสินค้าชนิดใหม่ที่ยังไม่เคยมีการนำเข้ามาก่อน (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2548) หากมองถึงผลกระทบในมุมมองผู้ผลิต นับว่าเป็นการเพิ่มโอกาสให้แก่ผู้ส่งออก ลดภาระผู้ประกอบการที่ต้องนำเข้าวัตถุดิบเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าและเพิ่มการแข่งขันภายในประเทศ ทำให้สามารถผลิตและส่งออกสินค้าได้มากขึ้นดังแสดงจากสถานการณ์ปัจจุบันการเจรจาเปิดเสรีการค้าไทยจีนและประเทศในกลุ่มอาเซียน ซึ่งทำการเจรจาเปิดเสรีการค้าไทยกับจีนเมื่อ 1 ตุลาคม 2546 ได้ร่วมกันเจรจาข้อตกลงการค้าเสรี ในหมวดผักและผลไม้เพื่อเพิ่มการส่งออกผลไม้สู่ประเทศจีนทำให้มีดุลการค้าได้เปรียบยิ่งขึ้นถึงแม้ว่าในภาพรวมจะส่งผลให้ประเทศไทยได้เปรียบดุลการค้า (หน่วยงานวิจัยการขนส่งและโลจิสติกส์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2549) แต่การเปิดเสรีการค้า ย่อมส่งผลกระทบต่อการแข่งขันทางเศรษฐกิจกับต่างชาติที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศ ด้วยความได้เปรียบในด้านความร่วมมือ นวัตกรรมที่ทันสมัยและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้ต่างชาติมีแนวโน้มการเข้ามาลงทุนในไทยด้วยทุนที่ต่ำเนื่องจากอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ของประเทศไทยเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนั้นจึงต้องสร้างความร่วมมือภายในกลุ่มอุตสาหกรรม เพื่อเป็นรากฐานที่สำคัญในการเพิ่มศักยภาพและความเข้มแข็งให้กับกลุ่มอุตสาหกรรม

จากนโยบายประเทศในกลุ่มอาเซียนที่ต้องการสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจร่วมกันอย่างต่อเนื่องนำไปสู่การดำเนินงานที่มุ่งเน้นการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2545 ซึ่งมีแนวคิดมุ่งเน้นการเป็นเขตการค้าเสรีเดี่ยว (Single Market) คือการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรีเพื่อเป็นแหล่งดึงดูดทางเศรษฐกิจ (สำนักเศรษฐกิจความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2550) ดังนั้น พื้นที่บริเวณชายแดนจึงนับเป็นจุดสำคัญที่มีการเชื่อมต่อกันระหว่างประเทศเพื่อเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตข้ามไปยังประเทศสมาชิก

จังหวัดเชียงราย มีทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เหมาะแก่การเป็นจุดศูนย์กลางเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศ เพื่อนบ้านอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน (GMS) อันได้แก่ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สหภาพเมียนมาร์ และประเทศจีนตอนใต้ เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการค้า ได้แก่ มีเส้นทางทางบกเชื่อมโยงประเทศในกลุ่มเพื่อนบ้านอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนที่รวดเร็ว มีสะพานเชื่อมระหว่างประเทศ ที่อำเภอแม่สายและอำเภอเชียงของ มีสนามบินนานาชาติและท่าเรือเชียงแสน มีพื้นที่อุดมสมบูรณ์เพื่อเป็นแหล่งเพาะปลูกที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว ผัก ผลไม้ (ชา ลิ้นจี่ ลำไย สับปะรด) ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ หิง มันสำปะหลัง (ศูนย์บริการวิชาการ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552) จากผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในปี 2551 พบว่ามีมูลค่าสูงขึ้นเท่ากับ 51,489 ล้านบาท สูงขึ้นจาก 47,353 ล้านบาทในปี 2550 แสดงว่ามีการขยายตัวร้อยละ 8.2 จากปี 2550

จากรูปที่ 1.1 เมื่อพิจารณามูลรวมของจังหวัดเชียงรายโดยพิจารณาจากสัดส่วนมูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี 2551 พบว่า ภาคเกษตรมีสัดส่วนร้อยละ 29.0 และภาคนอกเกษตรมีสัดส่วนร้อยละ 71.0 แสดงถึงเศรษฐกิจหลักของจังหวัดเชียงรายที่ส่วนมากเป็นธุรกิจภาคนอกเกษตรที่มีมูลค่าเพิ่ม ณ ราคาประจำปี 2551 เท่ากับ 36,543 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก 34,516 ล้านบาทจากปี 2550 อัตราการขยายตัวของมูลค่าเพิ่ม หดตัวอย่างต่อเนื่องร้อยละ 2.6 ในปี 2551 จากที่หดตัวร้อยละ 2.4 ในปี 2550 ซึ่งในส่วนของอุตสาหกรรมนั้น ประสิทธิภาพต้นทุนที่ปรับตัวสูงขึ้น จากผลกระทบด้านราคาน้ำมัน

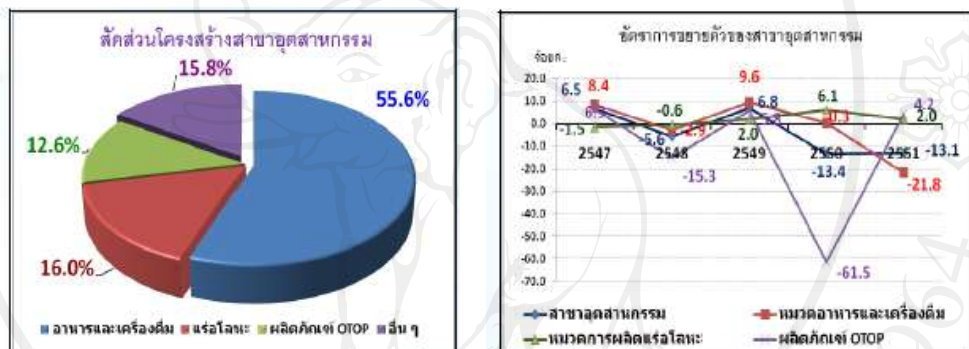

รูป 1.1 แสดงสัดส่วนโครงสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเชียงราย และอัตราการขยายตัว ณ ราคาประจำปี 2551

ที่มา:ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเชียงรายประจำปี 2551 (กลุ่มบริหารการคลังและเศรษฐกิจ, 2551)

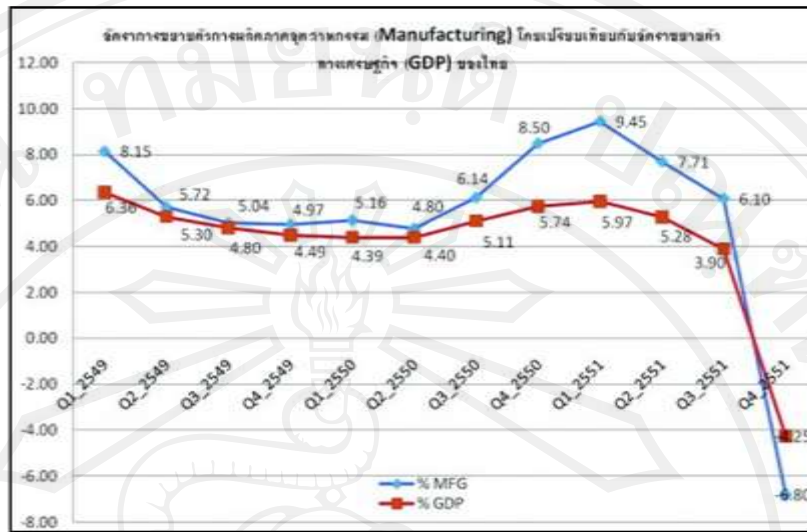
จากรูปที่ 1.2 พิจารณาโครงสร้างการผลิต สาขาอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงรายในปี 2551 ประกอบด้วย หมาดอาหารและเครื่องดื่มซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่มีสัดส่วนมากที่สุดถึงร้อยละ 55.6

หมวดผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะร้อยละ 16.0 หมวดผลิตภัณฑ์ OTOP ร้อยละ 12.6 และหมวดอื่นๆ รวมกันร้อยละ 15.8 อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลดังกล่าว เมื่อพิจารณาอัตราการขยายตัวของสาขาอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงราย พบว่าอัตราการขยายตัวของมูลค่าหัตถ์ร้อยละ 13.1 จากที่หัตถ์ร้อยละ 13.4 ในปี 2550 เป็นผลจากอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม อุตสาหกรรมผลิตผลิตภัณฑ์แร่โลหะและการผลิตเครื่องเรือนปรับตัวลดลงเนื่องจากประสบกับภาวะต้นทุนที่ปรับตัวสูงขึ้นจากผลกระทบด้านราคาน้ำมัน ทำให้โครงสร้างการผลิตของสาขาอุตสาหกรรม จังหวัดเชียงรายในปี 2551 พิจารณามูลค่าเพิ่มมีสัดส่วนร้อยละ 7.0 ของ GPP ซึ่งจากดัชนีราคาผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด เท่ากับ 144.5 ล้านบาทซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2550 ถึงร้อยละ 18.2

รูป 1.2 แสดงสัดส่วนโครงสร้างสาขาอุตสาหกรรม และอัตราการขยายตัว ณ ราคาคงที่ปี 2551
ที่มา: ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเชียงรายประจำปี 2551 (กลุ่มบริหารการคลังและเศรษฐกิจ, 2551)

เมื่อพิจารณาเศรษฐกิจในภาพรวมของประเทศไทย เนื่องจากการแข่งขันอย่างรุนแรงของวิกฤติเศรษฐกิจโลกของสหรัฐอเมริกา ที่ต่อมาขยายวงเป็นปัญหาเศรษฐกิจทางการเงินและวิกฤติเศรษฐกิจโลก โดยได้ส่งผลกระทบต่อเนื่องมายังประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศที่พึ่งพาการส่งออกสินค้าและบริการกว่าร้อยละ 70 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) และร้อยละ 75 ของการส่งออกเป็นสินค้าอุตสาหกรรม โดยผลกระทบวิกฤตการณ์ได้สะท้อนมายังการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมที่แท้จริง (Real GDP) ที่มีอัตราชะลอตัว สาเหตุหลักมาจากการหดตัวอย่างมากของการส่งออกสินค้าและบริการตามการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลกอย่างรุนแรง และมีความสอดคล้องกับการหดตัวของดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (MPI) อย่างมากเช่นกัน ดังรูปที่ 1.3

รูป 1.3 กราฟแสดงอัตราการขยายตัวของการผลิตภาคอุตสาหกรรม โดยเปรียบเทียบกับอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ (GDP) ของไทย

ที่มา : ตาราง Real GDP ปี 2549-2551 (สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2552)

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาแหล่งที่มาของการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย (Contribution to Real GDP Growth) ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาเฉลี่ยกว่าร้อยละ 5.0 นั้น มาจากการขยายตัวภาคอุตสาหกรรมถึงร้อยละ 2.7 ต่อปี โดยมีสัดส่วนมูลค่าของสินค้าจากความเชื่อมโยงเศรษฐกิจโลกดังกล่าว คาดว่าจะส่งผลกระทบกดดันให้สถานการณ์การส่งออกยังคงหดตัวลงอย่างต่อเนื่องเมื่อเกิดปัญหาวิกฤตทางการเงินและวิกฤตเศรษฐกิจโลก นอกจากส่งผลให้อัตราการขยายตัวของ GDP จะลดลงแล้ว ยังส่งผลให้อัตราการขยายตัวของปริมาณการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมจะลดลงด้วย ส่งผลให้การว่างงานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและบั่นทอนการใช้จ่ายของผู้บริโภค ขณะที่การลงทุนยังคงมีแนวโน้มชะลอตัวเนื่องจากปัญหาสภาพทางธุรกิจที่บีบคั้นของบริษัทผู้ลงทุนเอง รวมทั้งปัญหาสภาพคล่องที่เบาบางลงจากระบบการเงินโลก และแม้ว่าจะมีความช่วยเหลือด้านการเงินจากโครงการต่างๆ ภายใต้อาณัติการกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลเริ่มไหลเวียนออกสู่ระบบ ซึ่งจะช่วยบรรเทาปัญหาให้แก่ภาคเศรษฐกิจที่เดือดร้อนได้ระดับหนึ่ง แต่คงไม่สามารถทดแทนอุปสงค์ของภาคเอกชน ที่มีสัดส่วนรวมกันประมาณร้อยละ 85 ของจีดีพีได้ จึงสรุปได้ว่า ภาคอุตสาหกรรมจึงมีความสำคัญต่อการแข่งขันในระดับประเทศในการแสดงถึงศักยภาพการแข่งขันในตลาดโลก และสะท้อนการขยายตัวของเศรษฐกิจในประเทศได้เป็นอย่างดีจากความสำคัญของภาคอุตสาหกรรมดังกล่าว ทำให้ทราบถึงสถานะเศรษฐกิจของประเทศไทยที่มีแนวโน้มหดตัวเพิ่มสูงขึ้น ย่อมส่งผลกระทบต่อ

ภาคอุตสาหกรรมของประเทศโดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม หากไม่มีความสามารถในการแข่งขันที่เพียงพอก็อาจทำให้ต้องปิดกิจการลงได้

เนื่องจากภาวะต้นทุนที่สูงขึ้นจากผลกระทบด้านราคาน้ำมันดังกล่าวและด้วยขนาดของอุตสาหกรรมของเชียงราย ที่ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กเป็นจำนวนมาก หากประเทศมีการเปิดเขตการค้าเสรีเต็มรูปแบบในปี 2558 ย่อมส่งผลกระทบต่อธุรกิจในการรวมมือเพื่อเป็นพันธมิตรทางธุรกิจโดยเมื่อพิจารณาจากปัจจัยทั้งภายนอกและภายในที่ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและการส่งออกแล้วนั้น ส่วนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องตระหนักถึงแรงกดดันจากการหดตัวอย่างรุนแรงของคำสั่งซื้อตามภาวะการชะลอตัวของเศรษฐกิจ ซึ่งเมื่อคำสั่งซื้อลดน้อยลง ทำให้จะต้องเผชิญกับคู่แข่งมากขึ้นกว่าเดิม นอกจากนี้ ยังคงต้องเผชิญกับแรงกดดันจากผู้ผลิตรายใหญ่ที่จะเข้ามาแข่งขันในตลาดเดียวกัน เมื่อผู้ผลิตรายใหญ่เองก็มีความต้องการเร่งระบายสินค้าออกให้มากที่สุด เพื่อความอยู่รอดเช่นกัน ประกอบกับการขาดภูมิคุ้มกันด้านสภาพคล่อง และการขาดความสามารถในการเข้าถึงทุนน้อยลง หลายธุรกิจอาจจะต้องปิดตัวลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอาจเข้าถึงแหล่งสินเชื่อต่ำกว่าปีก่อน และปัญหาที่กำลังเริ่มทวีความรุนแรงอย่างยิ่งในขณะนี้ คือ เกิดการว่างงานที่เพิ่มสูง ด้วยเหตุนี้ กิจกรรมต่างๆจึงต้องมีการรวมกลุ่มกันแบบวิสาหกิจหรือคลัสเตอร์ เพื่อให้ทราบถึงศักยภาพของธุรกิจ หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือ และความเชื่อมโยงกันภายในห่วงโซ่อุปทานของธุรกิจ จึงสามารถทำการบริหารจัดการโลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพภายในกระบวนการผลิตและคู่ค้า เพื่อยกระดับและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศให้สามารถต่อสู้กับภาวะวิกฤตที่เกิดขึ้นได้

การรวมกลุ่มวิสาหกิจหรือคลัสเตอร์ จึงเป็นการรวมกลุ่มทางธุรกิจเพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน จากนิยามของ คลัสเตอร์ (Cluster) หรือ “เครือข่ายวิสาหกิจ” ของ ศาสตราจารย์ไมเคิล อี พอร์เตอร์ได้ให้นิยามความหมายของคลัสเตอร์ว่า “กลุ่มของธุรกิจและสถาบันที่เกี่ยวข้องมารวมตัวดำเนินกิจกรรมอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกัน เพื่อร่วมมือเกื้อหนุน เชื่อมโยง และเสริมกิจการซึ่งกันและกันอย่างครบวงจรทั้งในแนวตั้งและแนวนอน เป็นการเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมสนับสนุนต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกันคือการเพิ่มผลิตภาพโดยรวมของคลัสเตอร์” (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ, 2554) ในการรวมกลุ่มคลัสเตอร์นั้นช่วยเพิ่มมูลค่าสินค้าโดยรวม เพิ่มโอกาสเข้าถึงซัพพลายเออร์ที่มีคุณภาพ เพิ่มโอกาสเข้าถึงลูกค้าที่หลากหลายรวมทั้งการเปิดตลาดต่างประเทศร่วมกัน ซึ่งนำมาสู่การกำหนดมาตรฐานสินค้าร่วมกันเพื่อให้ตรงต่อความต้องการของตลาดที่มีขนาดใหญ่ เป็นการขยายช่องทางตลาดร่วมกัน

หรือรับช่วงการผลิตต่อกันได้ในการเข้าหาลูกค้าเป็นการลดต้นทุนด้านวัตถุดิบและการดำเนินการ มีการแบ่งปันเทคโนโลยีในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพดีขึ้น มีการกำหนดตลาดเป้าหมายร่วมกัน จูงใจหน่วยงานราชการหรือสถาบันอื่นๆมาร่วมขับเคลื่อนคลัสเตอร์ให้เข้มแข็งด้วย ทำให้มีช่องทางการตลาดที่ใหญ่ขึ้นคลัสเตอร์จึงเป็นกลยุทธ์ทางธุรกิจที่สำคัญในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันและส่งผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยอีกทั้งยังทำให้อุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายมีศักยภาพในการแข่งขันเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

งานวิจัยนี้จึงได้ทำการสร้างตัวแบบการคัดเลือกคลัสเตอร์และทำการวิเคราะห์คลัสเตอร์อุตสาหกรรม ซึ่งเป็นกลุ่มที่ส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดเชียงราย เพื่อเพิ่มคุณค่าในห่วงโซ่อุปทานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของจังหวัดเชียงราย โดยจะทำการคัดเลือกอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพสูงจากปัจจัยในด้านต่างๆ ที่มีผลต่อการเลือกกลุ่มอุตสาหกรรมจากการทบทวนวรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องได้แก่ จำนวนสมาชิกในแต่ละประเภทกลุ่มอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์มวลรวมของแต่ละอุตสาหกรรม ปัจจัยเชิงพื้นที่ที่ปัจจัยสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน และปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อศักยภาพในการรวมกลุ่มที่เข้มแข็งของคลัสเตอร์โดยใช้มุมมองของผู้เชี่ยวชาญ (Expert View) ในพื้นที่เป็นหลัก จากนั้นจึงทำการใช้การเก็บข้อมูลเชิงลึกในอุตสาหกรรมคลัสเตอร์นั้น โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะจง (Focus Group) และแบบสอบถาม (Questionnaires) เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ความได้เปรียบในการแข่งขัน ประเมินความเชื่อมโยงของแต่ละภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอุตสาหกรรมหลักในห่วงโซ่อุปทานของจังหวัดเชียงราย จากนั้นจึงนำเสนอแนวทางจากการวิเคราะห์ (Road Map) ที่ได้มาวิเคราะห์ห่วงโซ่มูลค่า (Value Chain) ของห่วงโซ่อุปทานในคลัสเตอร์อุตสาหกรรมหลักเพื่อเสนอแนวทางในการเพิ่มคุณค่าในห่วงโซ่อุปทานของคลัสเตอร์อุตสาหกรรมหลักในจังหวัดเชียงรายต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1.2.1 เพื่อสร้างตัวแบบวิธีการคัดเลือกคลัสเตอร์อุตสาหกรรมกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงราย

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ห่วงโซ่อุปทานของคลัสเตอร์ที่มีศักยภาพสูงสุด

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1.3.1 สามารถคัดเลือกคลัสเตอร์ที่มีศักยภาพสูงจากปัจจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นต้นแบบในการพัฒนาคลัสเตอร์ในกลุ่มอุตสาหกรรมของกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้

1.3.2 สามารถวิเคราะห์และเชื่อมโยงการรวมกลุ่มของคลัสเตอร์อุตสาหกรรมกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้

1.3.3 สามารถวิเคราะห์ห่วงโซ่อุปทานในคลัสเตอร์เพื่อหาช่องทางในการเพิ่มคุณค่าให้กับคลัสเตอร์หลักได้

1.3.4 สามารถใช้แนวคิดจากงานวิจัยเพื่อเป็นแนวคิดในการวิเคราะห์และพัฒนาห่วงโซ่อุปทานในกลุ่มอุตสาหกรรมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในบริบทอื่นได้

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การวิเคราะห์ห่วงโซ่อุปทานจะเลือกคลัสเตอร์ที่มีศักยภาพสูงสุดภายในจังหวัดเชียงราย เพียงคลัสเตอร์เดียวเท่านั้น

1.5 เนื้อหาของวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ประกอบด้วยเนื้อหา 5 บท โดยแต่ละบทมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

บทที่ 1 บทนำ

บทที่ 2 หลักการ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 ผลการดำเนินการวิจัย

บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ